

der var Repræsentanter til Stede fra alle Europas Regeringer, undtagen Rusland, Tyrkiet og Frankrig saa vel som fra fem Nationer i Nord- og Sydamerika. Der var omtrent 50 andre Delegerede fra England, Tyskland, Sverige, Østrig, Ungarn, Frankrig, Schweiz og De forenede Stater og et meget stort Antal spanske Mænd og Kvinder.

Forhandlingsemnerne var meget forskellige, alle af Vigtighed og Interesse til Belysning af de mange forskellige Midler, som maa anvendes for at modarbejde denne skræklige Handel. Juristerne havde en hel Del at sige om de Anstrengelser, der var gjort for at indføre en forbedret og ensartet Lovgivning i de forskellige Lande. En Del er udrettet i denne Retning siden den officielle Konference i Paris 1905, men der er endnu meget tilbage. De bedste Love imod Slavehandelen er Norges, Danmarks, de forenede Staters og Storbritanniens. I alle de romanske Lande er der mer eller mindre strenge Love imod Forførelse af umyndige Pigeboern, men aldeles ingen til Beskyttelse af voksne Kvinder mod Slavehandlere. Sandsynligvis vil et af Resultaterne af denne Kongres blive, at man vil indhente denne store Forsømmelse. Der forhandlede en Del om den juridiske Fortolkning af den Forbrydelse, som almindelig er kendt under Navnet: »Den hvide Slavehandel«. Den Fortolkning, som officielt blev antaget i Paris, tog Sigte paa Sælgerne, men Erfaringen har vist, at Køberne ogsaa bør straffes.

Særlig juridisk vanskeligt viste Spørgsmaalet sig at være med Hensyn til Ægypten, men det bestemtes, at dette skulde tages op, da Ægypten er Nøgen til Østen. Spanien stillede Forslag om at forandre Navnet: »Den hvide Slavehandel« til »Handel med Kvinder«. Dette Forslag støttedes af Madame Avril de Sainte-Croix i det internationale Kvinderaads Navn; dette ønsker Beskyttelse og Retfærdighed for de sorte og gule Kvinder saavel som for de hvide.

Men den store Forhandling drejede sig om det 6. Spørgsmaal: »Hvilke ere Aarsagerne til den hvide Slavehandel?« For første Gang i den internationale Bevægelses 10aars Historie staar vi overfor dette Emne.

Nogle fremdrog, at Hovedaarsagen er Kvindernes slette økonomiske Stilling eller Forfængelighed og Uvidenhed, andre, at det er den overhaandtagende daarlige Litteratur eller Mændenes Begær osv. osv. Men alt dette blev fejtet til Side, da den ene efter den anden, Mænd og Kvinder, Spaniere, Svenskere,

Franskmænd, Amerikanere og Englændere, stod op for med Veltalenhed og gode Grunde at hævde som deres Overbevisning, at Hovedgrunden er det skændige System, ved hvilket Staten i saa mange Lande lovordner og indestaar for Lasten og giver den Lejlighed til at udfolde sig.

Dr. de Graaf, en fremragende, hollandsk Jurist, som særlig havde beskæftiget sig med denne Sag, indledede og afsluttede Forhandlingen i beherskede og rammende Ord, som gjorde et stærkt Indtryk paa Grund af den glødende Overbevisning, der laa bag dem. Han sagde, at som Svar paa Spørgsmaal derom, havde alle Nationalkomitéer paa én nær erklæret, at de offentlige Bordeller er Slavehandelens vigtigste Forbundsfælle. De er Lastens Midtpunkt, og det er der, at de »handelnde« finder et sikkert og villigt Marked. Desuden vil det altid og uundgaelig virke nedbrydende paa Politiet at komme i Berøring med Lasten — ikke for at bekæmpe eller overvinde den, men for at tillade og ordne den. En saadan Politistyrke kan ikke i Virkeligheden frelse Kvinder fra Ruffere, naar Staten, som er dens Arbejdsgiver, officielt anerkender nogle af disse Ruffere. Man kan ikke helbrede en syg, naar ens Hænder ere urene, man kan ikke operere med smudsige Instrumenter. Maaske det mest slaaende Ord af alle var det, som den svenske Delegerede, Fr. Wahlström anførte: »Dersom Staten tillader Salget af en Vare, maa den ogsaa tillade dens Transport og Tilvejebringelse!« Mrs. Archibald Little viste i en kort men gribende Tale at »Bordellerne« i Paris var sande Fængsler.

Der fandt ingen Afstemning Sted, men Modstanderne af Prostitutionen stod som de sejrende i Forhandlingen. Mr. W. A. Coole fra »The National Vigilance Association«, den højtærede Stifter af og Sekretær for den internationale Bevægelse, kan med rette være tilfreds med dette Resultat.

Helene Wilson.

Brevkasse.

Fr.?

I Nr. 21 af »Kvinden og Samfundet« svarer Redaktionen paa en Forespørgsel om, hvorledes »Fr.« skal udtales, at det »kun kan udtales som Fer«.